

Obloha bola zamatovo-čierna a všetko – zvieratá, stromy, lúky, rieky aj pohoria – pokrýval trblietavý hviezdny prach. Všetko sa ligotalo. Dnešná noc bola výnimočná. Pred hviezdny vodopádom, dopadajúcim do bezodného jazera, sa zišlo veľké množstvo zvierat. Čakali na začiatok nanajvyš významnej udalosti. Vzduchom sa niesla ich vzrušená vrava.

Pred zhromaždeným davom stálo osem zvierat – líška, vydra, jazvec, divá mačka, srnka, veverička, krahulec a plch. Veverička pribehla k líške, posta-

vila sa na zadné a chvostík za jej chrbtom sa elegantne stočil do veľkého písmena C. „Paprad', už čoskoro odídeme do sveta ľudí.“

„Už sa neviem dočkať!“ zvolala líška, nedočkavo sa vrtela a modré oči jej žiarili. „Bude to veľké dobrodružstvo!“

Srnka sa na zvieratá ustráchané pozrela. „Vy sa nebojíte? Lebo ja veľmi.“

Divá mačka prevrátila oči. „No to je mi teda prekvapenie! Veď ty sa bojíš všetkého, Vríba. Prečo radšej nezostaneš doma?“

Paprad' sa na mačku škaredo pozrela, dotkla sa srnkinho nosa a povedala: „Nepočúvaj ju, Vríba, ja viem, že si odvážna. Nemusíš sa báť, budeme tam spolu – aspoň zo začiatku určite. Uvidíš, že to zvládneš.“

Srnka sa nosom vďačne pritúlila k líške.

Na čistinku sa zniesol veľký výr so striebřistými krídlami. Keď dosadol na konár stromu, čo stál pri vodopáde, zvieratá stíchli. Presne na túto chvíľu čakali.

„Vitajte, priatelia,“ privítal ich výr Lovec.
„Nadišla opäť chvíľa, keď vysielame skupinku mladých Hviezdnych zvierat do sveta ľudí. Úlohou každého z nich je nájsť si Hviezdneho priateľa – dieťa, ktoré z hĺbky duše verí, že kúzla existujú.“

Lovec sa pozrel na zvieratá pred sebou a pokračoval: „Potom svojich nových Hviezdnych priateľov naučia, ako používať kúzelnú moc,

ktorá prúdi z nášho sveta do sveta ľudí, a ako s jej pomocou šíriť dobro a prinášať ľuďom pokoj a šťastie. Zvyčajne do sveta ľudí cestujú iba dve-tri Hviezdne zvieratá, no dnes sa ich po prvýkrát vydá na cestu až osem.“ Dav zvierat vzrušene zamumlal. Lovec ich umlčal zdvihnutým krídlom.

„Tentoraz vyšleme viac zvierat preto, lebo ľudský svet sa ocitol vo veľkých ťažkostiach. Čoraz menej ľudí verí na kúzla a len veľmi málo z nich dnes dokáže využiť Hviezdnu mágiu na to, aby svojmu okoliu pomáhalo. A čo je horšie, tok kúzelnej moci, prúdiaci medzi naším svetom a svetom ľudí, neustále slabne. No je tu niečo oveľa znepokojujúcejšie.“

Lovec sa tváril nanajvýš vážne. „Domnievame sa, že v ľudskom svete silnie temná mágia, ktorá ľuďom ubližuje a robí ich nešťastnými. Ak je to naozaj tak, musíme toho, kto ju šíri, nájsť a stoj čo stoj mu zabrániť, aby v tom pokračoval.“

Výr sa obrátil na mláďatá stojace pred zhromaždeným davom. „Vás ôsmich pošleme na miesto, kde cítiť temnú mágiu najsilnejšie – práve tam je

Hviezdna mágia veľmi slabá. Musíte zistiť, čo sa tam deje, a raz a navždy šírenie temnej mágie zastaviť. No ešte predtým si musí každý z vás nájsť a vybrať ľudské mláďa, ktoré sa stane vašim Hviezdnym priateľom. Musí to byť dieťa, ktoré je mimoriadne vnímavé a srdečné, aby mohlo napomáhať dobru, a veľmi odvážne, aby dokázalo poraziť toho alebo tých, čo ovládajú a šíria temnú mágiu. Keď nájdete dieťa, o ktorom si myslíte, že by mohlo byť vašim Hviezdnym priateľom, prihovorte sa mu vo svojich myšlienkach. Ak je dostatočne vnímavé voči kúzelnjej moci, bude počuť, čo mu hovoríte.“

„Lovec, a čo sa s nami stane, keď sa ocitneme v ľudskom svete?“ opýtala sa veverička a vyskočila líške na chrbát. „Budeme aj tam žiarit' a trblietať sa ako tu?“ Zakývala huňatým chvostíkom a každučký jeden vlas sa jej v tej chvíli nádherne zatrblietal.

Výr pokrútil hlavou. „Nie, Borievka. Budete vyzerat' ako celkom obyčajné zvieratá, len budete mať modré oči a dokážete kedykoľvek zmiznúť a znova sa objaviť.“

„A nájdeme si Hviezdneho priateľa všetci na tom istom mieste?“ chcela vedieť vydra.

„Myslím, že nie,“ odvetil Lovec. Dnes je naozaj ťažké nájsť dieťa, ktoré úprimne verí na čary a kúzla, a preto je len málo pravdepodobné, že by ste našli na osem takých detí naraz. Ak sa vám hneď po príchode nepodarí nájsť si Hviezdneho priateľa, putujte ďalej. No počínajte si rozvážne. Ak si už raz svojho Hviezdneho priateľa vyberiete, zostanete s ním po celý jeho život; budete ho sprevádzať a pomáhať mu bojovať s temnou mágiou.“

Divá mačka sa vzpriamila. „A kedy odchádzame?“

„Kedykoľvek budete chcieť, Pŕhlava,“ odvetil Lovec. „Stačí len vojsť do hviezdneho vodopádu.“

„Idem prvá!“ zvolala Papraď. „Čaute!“ Líška prebehla popri divej mačke, ktorá na ňu nahnevane zasyčala. Papraď natešene vyštekla, vrhla sa do prúdu hviezd a zmizla v trblietavom obláčiku.

„Tá je teda nevychovaná!“ zavrčala Pŕhlava a švihla mocným chvostom. Nato aj ona pristúpila

k vodopádu, opatrne vkročila do prúdu hviezd a zmizla. Vôkol stojaci dav vzrušene zhíkol.

Mladé zvieratá sa jedno po druhom vnárali do padajúceho prúdu hviezd. Ako posledný skočil do vodopádu plch.

Výr sa obrátil na prizierajúce sa zvieratá. „A nám neostáva iné, len dúfať, že sa našim kamarátom podarí nájsť si Hviezdnych priateľov a poraziť tých, čo používajú čiernu mágiu, aby škodili iným,“ povedal. „Zdá sa, že ľudský svet ešte nikdy nepotreboval pomoc Hviezdnych priateľov tak naliehavo ako práve teraz.“

Lovec zatrepotal krídlami a vyletel k tmavej oblohe.

Gorila horská, orangutan, tučniak galapágsky...

Maia Greenová si odfúkla z čela plavú ofinu a ďalej listovala v príručke ohrozených zvierat. Naozaj sa nevedela rozhodnúť, ktoré z nich si vybrať.

„Prosím, poponáhľajte sa,“ súrila ich pani učiteľka Harrisová. „O päť minút je prestávka. Bola by som rada, keby dovtedy každý z vás vedel, o čom chce písať.“

Maia obracala stránky čoraz rýchlejšie. Žeby tučniak? Jeho nezvyčajná tackavá chôdza ju

vždy rozosmeje. Alebo radšej africký pes hyenovitý? Miluje psov. A čo tak vlk? Zablúdela sa na fotografiu sivého vlka. Starká Anne vlkov zbožňovala. V dome mala vždy množstvo predmetov a obrázkov, na ktorých bol práve vlk. Maia cítila, ako jej stislo srdce. Starká Anne pred mesiacom zomrela. A Maii tak veľmi-preveľmi chýba. Nie, vlci by jej starkú neustále pripomínali, a bola by z toho ešte smutnejšia.

„Ty čo toľko robíš?“ opýtala sa nechápavo Ionie, ktorá sedela vedľa nej. „Ja som si dávno vybrala. Dokonca som už stihla napísať aj celú jednu stranu.“ Ionie si prehodila cez plece ryšavý vrkoč a ukázala Maii svoje úhladné poznámky. To podstatné mala dokonca podčiarknuté pravítkom.

„Aj ja som sa už rozhodla,“ bránila sa Maia, „budem písať o... o... orangutanoch.“ Povedala prvé zviera, ktoré jej prišlo na um, len aby Ionie umlčala. Od chvíle, čo ich na začiatku školského roka posadili do jednej lavice, ju Ionie privádzala do šialenstva. Akoby nestačilo, že Maiine najlepšie kamarátky Situ a Lottie zadelili do inej šiestej triedy. Musí sedieť ešte aj s otravnou Ionie. To je naozaj nespravodlivé! Ionie bola veľmi múdra, no neustále Maiu napomínala a opravovala.

„Orangutany? To nemyslíš vážne!?“ povzdychla si Ionie. „To naozaj nemáš štipku fantázie? O orangutanoch budú písať minimálne ďalší štyria.“

„A aké úžasné a výnimočné zviera si si pre svoj projekt vybrala ty?“ opýtala sa Maia.

„Rovnorožca,“ odvetila Ionie. „Vieš vôbec, čo to je?“

Maia také slovo v živote nepočula. Nechcela to však pred Ionie priznať, preto sa rozhodla zariskovať. „To je nejaká parohatá koza, nie?“

Na Ioninej tvári sa objavil výraz sklamaní, takže Maia hneď vedela, že sa trafila.

„Dá sa to aj tak povedať,“ pripustila Ionie. „Je to niečo medzi srnkou, kozou a antilopou, ale inak ide o celkom výnimočné zviera. Počuj, nechaj to na mňa. Nájdem ti niečo oveľa zaujímavejšie, ako je orangutan.“ Otvorila si knižku na svojej strane lavice. „Čo takto saola alebo šupinavec? – inak to boli ďalšie dve možnosti, ktoré som zvažovala...“

„Tak, decká, končíme!“ zvolala pani učiteľka Harrisová.

Maia okamžite vyskočila zo stoličky, len aby nemusela priznať, že ani jedno z tých zvierat jej nič nehovorí. Spratala si rýchlo učebnice a zamierila von.

Lottie so Sitou ju už čakali na chodbe pri vešiakoch – Lottie bola chudučká a drobná. V čiernych kučeravých vlasoch mala pripnutú ružovú sponku v tvare motýlika. Sita bola zase vysoká a štíhla, lesklé tmavohnedé vlasy mala zapletené do hrubého vrkoča.

„Konečne vonku!“ zvolala Maia, keď zbadala svoje kamarátky. Hneď jej bolo veselšie.

„To bola tá hodina až taká strašná?“ opýtala sa Sita s ľútosťou v hlase.

„Každá hodina s Ionie v jednej lavici je strašná,“ odvetila Maia.

Sita na ňu vrhla varovný pohľad. Maia sa obzrela a zbadala Ionie, ktorá práve vyšla z triedy a zastala na prahu dverí. V rukách držala otvorenú príručku ohrozených živočíšnych druhov.

